

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Commentarius Tertius In Libros De Coelo; De Generatione Et Corruptione;
De Anima; Et Metaphysicam Aristotelis

Crespin, François

Brvxellæ, 1652

Dispvatio I. De Generatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95375](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95375)

PHYSICÆ

PARS TERTIA.

IN LIBROS

DE GENERATIONE ET CORRUPTIONE.

GENERATIO, Corruptio, Alteratio, Augmentatio, mixtio & similes mutationes, de quibus in hac tertia Physicæ Parte, agit Aristoteles, ad formam, eamque viventis principaliter, ordinantur, ut satis insinuat idem Aristoteles in proëmio Physicæ, ubi postquam exposuit subjectum octo Librorum & de Cælo, addit in *Libris de Generatione de motu ad formam* agitur. Vnde prius de Generatione & Corruptione nobis agendum est, quàm de Anima.

Hos autem Libros inscribit Aristoteles de Generatione & Corruptione, quia actiones hæ sunt præcipui motus, de quibus in illis tractatur, ut notat D. Thomas in proëmio primæ Partis Physicæ ubi sic habet, *inter motus* (puta de quibus in hac Physicæ parte) *principatum obtinet Generatio & Corruptio*. Pro quorum explanatione, sit

DISPUTATIO PRIMA.

De Generatione.

DVBIVM I.

Quid Generatio in communi & quomodo dividatur.

RESOLUTIO I.

Ico 1°. Generatio in communi est productio formæ ex præjacente subjecto sustentationis, per ly *ex præjacente subjecto* exclude creationem, quæ nunquam est ex præjacente subjecto sustentationis, licet ex præjacente subjecto informationis, exposito modo in 1°. & 2°. lib. Physic. esse possit.

RESOLUTIO II.

Ico 2°. generatio in communi rectè dividitur in substantialem & accidentalem; generatio substantialis est productio formæ substantialis ex præjacente subjecto: Accidentalis verò est productio formæ accidentalis ex præjacente subjecto sustentationis. Prius de substantiali, utpote nobiliori, cum Aristotele agemus, posteriùs de accidentali, licet ab hac, utpote dispositione præviâ ad substantialem, juxta naturæ ordinem incipiendum videatur: unde sit

Bb 3

DVBIVM

DVBIVM II.

An detur Generatio substantialis, & quodupliciter sumatur.

RESOLUTIO I.

III. **D**Ico 1°. sistendo in principiis fidei & PP. auctoritate, manifestum est ex dictis lib. 1°. Physicorum tract. 1°. Disp. 2^a. num. 5°. & Disp. 3^a. num. 2°. dari generationem substantialem.

RESOLUTIO II.

IV. **D**Ico 2°. sistendo in luminis naturæ nudæ principiis non videtur efficaciter probari de facto dari generationem substantialem.

V. Probatur ex dictis Disp. 2^a. num. 7°. & Disp. 3^a. num. 5°. statim citatis.

VI. Obijcies tamen primò, quod ibi solutis adjiciunt hic PP. nostri Complutenses ex Aristotele & Divo Thoma de Anima textu 34. vivens perfectum habet naturalem appetitum ad generandum sibi simile, ergo talis generatio est possibilis. Antecedens patet, quoniam vivens naturaliter appetit perpetuitatem in suo esse: Quare cum hanc nequeat habere in se, quippe cum corruptibile sit, appetit consequi illam in alio sibi simili, ut ita se meliori modo, quo potest, conservet. Consequentia verò etiam constat: quia alioquin appetitus naturalis esset frustraneus; siquidem non posset adipisci id, quod appetit; illud namque frustraneum dicitur, quod finem suum obtinere non potest, saltem in aliquo individuo. Ita illi.

VII. Respondeo primò, quod hic quæritur, esse, an vivens perfectum sit de facto generabile substantialiter; quod efficaciter probandum, sistendo in luminis naturæ nudæ principiis; vel nihil efficaciter infertur: id autem assumptum illud non probat; quia probatio nostra videtur convincere, vivens perfectum in se, esse incorruptibile ac perpetuum substantialiter, sive in esse substantiæ, ac proinde non habere naturalem appetitum ad generandum sibi simile substantialiter, in quo perpetuò conservetur.

VIII. Respondeo secundò, distinguendo assumptum, vivens perfectum habet naturalem appetitum ad generandum sibi simile proportionaliter ad sui generationem, concedo assumptum; substantialiter, nego assumptum, quia substantialiter, sive secundum substantiam non generatur, sed secundum accidens tantum, secundum quod dicitur appetere generare sibi simile, ultro locis citatis, concessimus.

IX. Obijcies secundò, ex iisdem ibidem, quod similiter ex Aristotele & D. Thoma in præsentibus & 8. Physic. sumunt: Possibilis est alteratio: ergo etiam generatio substantialis. Antecedens constat experientiâ, quâ videmus aquam alterari ab igne, & sic de aliis: Consequentia verò probatur: nam cum alteratio per se ordinetur ad generationem substantialem tanquam ad finem, non erit ipsa possibilis, si generatio substantialis impossibilis fuerit; siquidem quoties finis repugnat, toties media ad illum per se ordinata frustranea, imò impossibilia, sunt. Ita illi.

X. Respondeo ferè, ut ante, quod hic quæritur esse, an alteratio de facto per se ordinetur ad generationem substantialem; & probationes nostræ vi-

dentur oppositum efficaciter convincere, videlicet præviam illam alterationem ordinari ad aggregatum accidentium, de quo ibi, neque aliud probat efficaciter objectio ista.

RESOLUTIO III.

XI. **D**Ico 3°. dari generationem substantialem sistendo in solo lumine naturæ efficaciter, probari potest.

XII. Probatur rationibus, quibus disputationibus Resolutione prima citatis probavimus dari materiam primam & formam substantialem.

RESOLUTIO IV.

XIII. **D**Ico 4°. generatio substantialis tripliciter sumitur; primò uteductio; secundò ut mutatio; tertio ut conversio: uteductio est productio formæ substantialis ex subjacente subjecto sustentationis; ut mutatio est transitus de non esse formæ, sive privatione, ad formam substantialem positivam in eodem subjecto sustentationis: de generatione ut corruptione infra. Loquere proportionaliter de generatione accidentali.

RESOLUTIO V.

XIV. **D**Ico 5°. generatio substantialis ut mutatio dupliciter sumitur; primò latè, quomodo comprehendit generationes cælorum & elementorum initio mundi factas, & est transitus de non esse, seu privatione formæ substantialis ad esse in subjecto sustentationis, sive prius tempore existente, sive non: secundò strictè, & juxta mentem Aristotelis, pro qua, sit

DVBIVM III.

Quid Generatio substantialis ut mutatio juxta mentem Aristotelis.

XV. **D**Icote Resolutionem Suppono 1°. Aristotelem generationem ut mutationem, 8°. Physic. cap. 7°. textu 62°. definire hoc modo, generatio est mutatio de non ente ad ens; cui correspondet alia de generatione cap. 5°. generatio est mutatio de substantia in potentia ad substantiam in actu. textu verò 23°. hanc utramque unâ aliâ clariore magis exprimit, generatio est mutatio totius in totum, nullo subjecto sensibili manente, puta ut ante, sive ut alii, ut eodem, id est ut novâ dispositione non alterato, &c. alioqui has ultimas particulas ab Aristotele sine sufficienti fundamento addi, patet; tum ex dictis, quod duæ formæ substantiales totales possint connaturaliter consistere in eadem materia; unde secundâ superveniente non tantum manet omne subjectum sensibile, sed etiam substantiale; quare nonnulli malè Aristotelem intelligunt de subjecto sensibili sustentationis & denominationis; quia præterquam quod in ipsorum sententia, remaneat parziale sustentationis & denominationis, in nostra manet totale sustentationis, ut patet ex dictis lib. 1°. Physic. Disp. 5. quod accidentia in materia & non in toto composito adæquate subsistentur.

XVI. Adde tamen illas particulas ab Aristotele non addi ex necessitate definitionis, sed ex conditione experientie ordinariæ generationum substantialem.

XVII. Suppono 2°. in prima definitione Aristotelis ly non ens non esse accipiendum negativè, sed positivè, ut sit idem, ac ens in potentia, non ens actu, &c.

Sec. ly *verò ens* accipiendum antonomastice pro ente in actu intransitive, sive pro actu, quia actus est nobilior potentia: unde ly *in actu* in secunda definitione sumes etiam intransitive; ly *verò totius in terra*, intelliges de toto in actu, id est, secundum actum, quomodo illæ omnes definitiones in unam prout debent conveniunt, pro qua, sit

RESOLUTIO.

XVIII. Dico Generatio substantialis juxta mentem Aristotelis est *transitus naturalis à privatione formæ substantialis ad formam substantialem in materia.*

XIX. Dixi 1°. *mutatio naturalis*, quia Aristoteles generationes supernaturales & miraculosas; ut generationes vermium sub speciebus Eucharisticis; conversionem uxoris Lot in statuam salis; productiones arborum & elementorum in initio mundi factas; Adami ex limo; Evæ ex costa Adami; Filii Dei ex Virgine Matre; conversionem aquæ in vinum à Christo in Cana Galileæ factam, &c. non agnovit; unde illas, licet veras à definitione Aristotelis excludas.

XX. Dixi 2°. *à privatione formæ*, quia ly *non ens*, substantia in potentia totius in totum, &c. important privationem formæ, ad quam est mutatio, ut consideranti patebit.

XXI. Dixi 3°. *in materia*, quia, ut lib. 1°. Physic. diximus, Aristoteles substantiam, & multò minùs substantiam basim, non agnovit; eo tamen supposito, loco materiæ debet poni substantia.

DUBIUM IV.

Quid Generatio substantialis viventium.

Ante Resolutionem
XXII. A suppono 1°. generationem viventium posse dupliciter spectari: primò prout comprehendit solas generationes creatorum: secundò prout has & generationem Verbi increati comprehendit.

XXIII. Suppono 2°. generationem viventium, prout comprehendit solas generationes viventium creatorum esse optimam, hoc ipsò, quòd præcisè excludit omnes generationes non viventium creatorum: item & generationem viventium prout comprehendit generationes omnes viventium creatorum & Verbi increati esse optimam, hoc ipsò, quòd includit omnes generationes viventium creatorum & Verbi increati, & excludit omnes generationes non viventium creatorum & Spiritus sancti increati processionem. His suppositis, sit

RESOLUTIO I.

XXIV. Dico 1°. Generatio viventium, prout comprehendit solas generationes viventium creatorum, rectè definitur *transitus de privatione formæ substantialis ad formam substantialem animam in materia.*

XXV. Probatur, quia hæc definitio includit omnes generationes viventium creatorum, ut Adami ex limo terræ; Evæ ex costa Adami; vermium, ranarum, murium, &c. ex putri materia; & omnes non viventium excludit, ut consideranti patebit, ergo, &c.

RESOLUTIO II.

XXVI. Dico 2°. Generatio viventium, prout comprehendit generationes viventium creatorum & Verbi increati, rectè definitur *generatio viventis ex substantia, à principio quo per se, sive ex genere suo, necessario.* Videtur hæc definitio omnino sumi ex D. Thoma in 1um dist. 13^a. q. 1^a. art. 3°. ubi sic habet: *natura non est principium Spiritus sancti sub ratione voluntatis, à qua procedit amor: unde consequenter, cum 1^a. parte q. 27. art. 2°. in Corp. post Damasc. lib. 1°. fidei Orthodoxæ cap. 8°. & Aristotelem Metaph. 7. cap. 8°. textu 28. generationem viventium definit origo viventis à vivente tamquam à principio conjuncto, in similitudinem naturæ, hoc sensu intelligi debet, generatio viventis à vivente, &c. agente per modum naturæ, id est necessario, & non per modum voluntatis, id est libere.*

XXVII. Dixi 1°. *ex substantia*, ut excludas creationes, quæ sunt ex nihilo; ut verò includas omnes generationes viventium creatorum, per ly *ex substantia* intellige vel *ex substantia materiæ*, & ut comprehendas generationes Verbi increati intellige vel *ex substantia Dei absoluta.*

XXVIII. Dixi 2°. *à principio per se, sive ex genere suo, necessario*, quia licet principium quod & materiale generationis quandoque sit liberum, ut homo respectu filii, Deus respectu Verbi; tamen nullum quo & formale, sive nulla potentia generativa est libera, sed omnis est ex natura sua necessaria, ut per omnes discurrenti patebit: unde per has particulas excludit processionem Spiritus sancti, quæ ut fit per amorem, est ex principio quo per se, sive ex genere suo, libero.

QUESTIVNCVLÆ.

XXIX. Petes 1°. cur non sequamur generationis definitionem viventium ab omnibus Philosophis & Theologis communiter receptam, v.g. *generatio est processio sive origo viventis à vivente ut à principio conjuncto in similitudinem naturæ.*

XXX. Respondeo 1°. quia non comprehendit omnes generationes viventium, ut gentiorum ex putri materia; illæ enim non sunt à vivente, imò nec generationes supra naturam à Deo factas, ut Adam, Evæ, &c. quia non sunt factæ in similitudinem Dei generantis.

XXXI. Respondeo 2°. quia malè requiritur, ut sit à vivente, & in similitudinem naturæ, ut vel etiam ex dictis generationibus, quæ sunt veræ generationes viventium, patet, & à simili ex generationibus non viventium, quæ nec debent esse à non viventibus, nec in similitudinem naturæ, ergo nec viventium à viventibus, & in similitudinem naturæ esse debent.

XXXII. Resp. 3°. quia non ita clarè excludit processionem Spiritus sancti à ratione generationis sicuti nostra; nam generatio Spiritus sancti, non minùs est in similitudinem realem naturæ, quàm processio Verbi; licet non sit in intentionalem; quia hanc non tangit definitio, sed illam, ut patet.

XXXIII. Resp. 4°. quia tot sunt diversæ illius interpretationes, quot diversi ferè authores; unde si liceat aliis ad libitum illam interpretari, & suam interpretationem pro definitione tutari; licebit & nobis, ad rationis ductum, nostram definitionem loco interpretationis tueri, cum istis vitiis non scateat.

XXXIV. Petes 2°. an omne genitum vivens possit dici filius generantis?

xxxv. Respondeo negativè; quia nec homo dicitur filius solis; nec Adamus filius terræ; nec plantæ ex semine productæ plantarum filiæ: unde ex propria significatione videtur filius requirere, ut sit à natura intellectuali, vel saltem cognoscitiva & appetitiva, quia filius est patris & matris filius; videtur autem ad denominationem patris & matris spectare, ut filios cognoscere & amare possint.

xxxvi. Petes 3º. quænam pars animalis primò formetur?

xxxvii. Resp. diversos diversa sentire, Philosophi multi Aristotelem docentem, cor primò formari, sequuntur: Medici Hippocratem volentem jecur 1º. formari: sequere quem vis; quia experientia foetus recens concepti, quam uterque affert, valde dubia est, cum tunc partes vix sint organizatæ & conformatæ: unde dubium est, utrum exploratè videre potuerint, an cor, an jecur 1º. esset formatum: rationes pro utraque parte sunt parvi momenti; ut pro Aristotele, quòd cor sit fons caloris vitalis, sine quò nullum vivens consistit.

xxxviii. Respondetur enim quòd Hepar fit in se calidum & sufficienter foveatur calore vitali matris: Pro Hippocrate autem, quòd cor nutriatur sanguine, qui à jecore conficitur, cui similiter Respondetur in initio sufficienter, aliis & sanguine matris nutriri. Hæc paucis

D V B I V M V.

Quis sit terminus generationis substantialis.

xxxix. **A** Nte Resolutionem Suppono duplicem ab authoribus assignari terminum generationis, unus est totalis, medius & primarius, & dicitur terminus, qui generatur; alius partialis immediatus & secundarius, & dicitur terminus, quo aliquid generatur. Hoc supposito, fit

R E S O L U T I O I.

xl. **D** Ico 1º. terminus generationis qui & primarius est totum fundamentaliter.

xli. Probatur: quia illud primariò à generante intenditur, & simpliciter ut quod dicitur generari, ergo, &c.

Confirmatur ex Aristotele 7º. Metaph. textu 26. 27. & 32. & 1. Physic. textu 28. ac tandem 3. Metaphysic. text. 3º. ubi inquit: *aliter quidem materia, aliter verò ratio & forma, quia aliquod ens ratione separabile est: tertium verò, quod est ex his, cuius solius generatio & corruptio, & separabile simpliciter.* Quem locum explicans D. Thom. ibidem lect. 1ª. ait: *Compositum verò ex his, scilicet materia & forma, dicitur esse substantia, quasi separabile simpliciter, id est, separatim per se existere potens in rerum natura, & ejus solius est generatio, & corruptio: neque enim forma generatur, aut corrumpitur nisi per accidens.*

xlii. Dixi fundamentaliter; quia generatio est actio realis, quæ proinde petit terminum ante intellectum, ante quem non existit totum formaliter, ut patet ex lib. 1º. Physicorum, sed fundamentaliter tantum.

R E S O L U T I O II.

xliii. **D** Ico 2º. terminus quo generationis, si ve in composito purè materiali, si ve in composito ex corpore & forma spirituali, est ipsa generatio.

xliv. Probatur, quia ex dictis lib. 1º. Physic. ipsa generatio est unio in composito substantiali; sed illud generatur, cujus unio generatur, ut constat ex omnium sententia in homine, ergo &c.

xlv. Adde tamen 1º. formam, si ve spiritualem, si ve materiale, rectè dici terminum quo per generationem communicatum; quia forma per illam, tanquam unionem, materiæ & composito fundamentaliter tribuitur & communicatur.

xlvi. Adde 2º. in homine, non dari terminum per generationem productum, à generatione realiter distinctum: pro quo vide dicta lib. 1º. Physic. Disp. 6ª. dub. 2º. in composito verò purè materiali esse formam, ut habes ibidem.

D V B I V M VI.

An Generatio Substantialis sit Instantanea.

xlvii. **A** Nte Resolutionem Adverte in Generatione diversas actiones intervenire, prima est alteratio materiæ, ad formam disponens; deinde ipsa unio, quæ in compositis purè materialibus est productio ipsius formæ; in homine verò ipsa generatio sine termino productio realiter à se distincto. Hoc notato, fit

R E S O L U T I O I.

xlviii. **D** Ico 1º. si generatio sumatur complexè prout includit præviam alterationem, clarum est esse successivam; quia materia per illam alterationem non nisi successivè ad formam disponitur, prout experientià patet.

R E S O L U T I O II.

xlix. **D** Ico 2º. si generatio sumatur incomplexè, & prout est præcisè unio, est ex parte formæ necessariò instantanea, si forma sit spiritualis, ut in homine; potest autem esse successiva, si materialis, ut in igne, & similibus compositis purè materialibus.

l. Probatur prima pars, quia, ut diximus lib. 1º. Physic. anima rationalis non est intensibilis, ac proinde debet tota simul uniri, ergo, &c.

li. Probatur secunda pars, quia ut constat ex ibidem dictis, forma materialis est intensibilis & remissibilis, ac proinde sicut potest successivè per partes intensiōis produci, ita & successivè secundum illas uniri, ergo, &c.

lii. Obijcies: primo instanti, quo producit formam ignis, formam canis, &c. est tam intensa, ac omni instanti, quo conservatur, ergo tota simul intensivè producit, & unitur, ac per consequens generatio unio formæ materialis est instantanea.

liii. Respondeo negando antecedens; nam tantum continuè intenditur forma materialis substantialis, quantum dispositiones præcisè necessariæ ad introductionem primam illius; postea intenduntur, & tantum remittuntur, quantum hæc etiam postea remittuntur. Objectiones alias vide lib. 1º. Physic. Disp. 3ª. dub. 2º.

D V B I V M VII.

Quæ sit Causa principalis in Generatione viventium.

l. **A** Nte Resolutionem Suppono causam principalem Generationis viventium non esse Deum solum, aut Deum

Deum simul & animam infusam. Frustra enim ad Deum recurritur, ubi adfunt causa creatæ, deinde si anima infusa talis causa esset, nec pater, nec mater, essent causa generativa pſolis; sed homo ille, qui tali animâ constitueretur, quod nullus dixerit.

RESOLUTIO I.

LVI. Ico 1º. contra Okam in 3. q. 3. Gabriëlem in 3. Disp. 4. q. unica, Hurtad. Disp. 2. de Genere sect. 3. num. 4. Arriagam Disp. 1. de Genere sect. 6. num. 58. causa principalis quæ Generationis hominis, sive unionis inter animam & corpus hominis, non est anima sola matris.

LVI. Probatur ex dictis lib. 1º. Physic. Disp. 6. dub. 2º. Resol. 3ª. ferè per totam: sic enim genita proles plus deberet matri, quam patri; quod ibi impugnatum est.

LVII. Confirmatur, eodem modo se habet mater ad vim prolis generativam, sicut terra se habet ad vim generativam plantarum, sicut gallina ovis incubans ad generationem pullorum, aut furnus, sive finis tepidus, ad eorundem exclusionem: sed hæc sola non sunt causa principalis generationis plantarum, pullorum, &c. sed subjectum disponunt, calefaciunt, foveunt, in ordine ad futuram generationem, ergo, &c.

RESOLUTIO II.

LVIII. Ico 2º. contra D. Fromondum de Anima lib. 1º. cap. 2º. art. 6º. & alios valde communiter. Causa principalis quæ generationis hominis, non est virtus seminibus utriusque sexus à parentibus indita, quæ à parentum actionibus adæquatè distinguatur.

LIX. Probatur, quia illa est causa principalis quæ generationis hominis, quæ est causa principalis quæ conformationis membranificationis, carnificationis, &c. humani foetus: sed dicta virtus non est, ut probavimus lib. 1º. Physic. Disp. 6. Dub. 2º. Resol. 3ª. hæc causa, &c. quis enim mortui subjecti virtuti actiones viventium tam perfectas concedet? certe si aliquæ actiones viventis sint vitales, maxime illæ; alioqui nutritio & augmentatio omnium membrorum ac organorum corporis, non essent actio vitalis; aut si hæc talis, etiam prima istorum membrorum ac organorum productio talis esse debet, quod

tamen habere non potest ab ista mortua, sive non vivente virtute; ergo, &c.

IX. Respondet 1º. D. Fromondus loco citato art. 7º. facultatem illam non esse quidem vitalem; sed imitari vitalem, uti simia hominem.

LXI. Sed contra, vel, illa revera est vitalis, aut potius, vel in semine est actio vitalis; vel nutritio, augmentatio dicta non est propriè vitalis, sed simia vitalis; quod nullus admiserit; ratio tamen sequelæ est; quia eadem sunt & ejusdem naturæ actiones in tali semine, ac in homine: aut det rationem, cur sit propriè vitalis; & non simia vitalis tantum, præter communem consensum, qui omnino extendi debet, ut rationabilis sit, ad actiones feminis.

LXII. Respondet 2º. animam nutrire posse membra sui corporis, quia organa & instrumenta jam habet, quibus vitaliter id facere possit; formam vero, quæ prima membrorum lineamenta ducit, sine organis more formarum inorganicatum hoc agere, &c. Sed

LXIII. Contra, Responſio ista petit principium, & falsum supponit, videlicet dari formam, quæ prima membrorum lineamenta ducit, præter actiones utriusque parentis. Deinde falsum est idè animâ nutriendo membra sui corporis vitaliter agere, quia mediis organis & instrumentis, quæ jam habet, id facit, licet cooperentur; alioqui ipsa essent anima & vita in actu primo, saltem partialis, quod non dicitur: sed quia ipsa anima, à qua nutritio, est anima & vita in actu primo: denique cum ab illa forma essent prima conformatio, membranificatio, carnificatio & foetus, uti proprii corporis secunda, sive illarum in proprio corpore per nutritionem augmentatio ab anima; haud minùs illæ erunt actiones vitales, quàm hæ, ac per consequens illa, non minùs esset vita in actu 1º. quàm anima.

RESOLUTIO III.

LXIV. Ico 3º. causa principalis quæ generationis hominis; & sic proportionatè de aliis, sunt parentes per suas actiones immediate in suo semine permanentes; hæc conclusio videtur D. Thomæ locis lib. 1º. Physic. Disp. 6ª. dub. 2º. Resol. 3. in Corrol. citatis, & clara est ex dictis in ista Resolutione per totam.

DISPUTATIO SECUNDA.

De Conversione.

DUBIUM I.

Quid Conversio, & quomodo differat à generatione

I. Ante Resolutionem
A Suppono 1º. ad Conversionem duo requiri, primò ut sit inter terminos positivos repugnantes, sive naturaliter incompatibiles; unde nulla est conversio, dum aer ex tenebroso (quia terminus negativus) fit lucidus; nec etiam, cum Petrus ex cognoscente fit amans; quia non sunt termini ex se repugnantes: secundò ut remaneat aliquid commune termino à quo, sive præcedenti, & termino ad quem, sive succedenti; unde, si cum substantia panis Deus annihilaret omnia ejus accidentia, non diceretur in corpus Christi converti, & dicitur converti, quia remanent. Tertium communiter requiritur, nempe,

ut conversio exerceatur in loco ambobus extremis successive communi; sed superfluum omnino est; si multiplicatio loci ejusdem subjecti non impediat oppositionem formarum, quod supra ultimo libro Physic. probavimus.

II. Suppono 2º. Conversionem esse substantialem, materialem, formalem, accidentalem, modalem, &c. totalem, partialem, &c. juxta naturam terminorum conversionis: unde si sit totius substantiæ manente accidente uno vel pluribus, dicitur transsubstantiatio; si verò omnium accidentium manente uno vel pluribus, transaccidentatio. His suppositis, sit

RESOLUTIO I.

III. Ico 1º. Conversio est transſus minus rei in aliam incompatibilem remanente aliquo communi. Hæc conclusio clara est ex præsuppositis.

RESO.